

VALGRET PAA PAPIRET.

Det maa have været med ejendommelige Følelser, at de respektive Partier mellem sig i denne Tid har drøftet, om vi skal have Valg til Sommer eller ikke. Det kan jo ikke være andet end, at Mænd, der som denne Junigrundlovs Mænd har vist sig besjælede af en virkelig Trang til at gøre Ret og Skel til alle Sider, maa have sagt til sig selv: »Rettelig er det jo ikke os alene, det tilkommer at afgøre Spørgsmaalet om Udsættelse af Valgene; det maa først og fremmest tilkomme det store Vælgerflertal, som med denne Grundlov fik Ret til straks at blive delagtige i det politiske Ansvar, altsaa de 29-aarige, Tyendet og Kvinderne.«

Vi véd ikke, om nogen Mand har sagt saaledes til sig selv, men hvis det er Tilfældet, vil vi af ganske Hjerter give ham vort Bifald, kun de nye Vælgere kan efter vor Mening midlertidig afklæde sig selv den Ret, som de gamle Vælgere har givet dem; og disse sidste kan moralsk set ikke tage med den anden Haand, hvad de gav med den ene.

Der udstedes i denne Tid og ikke mindst af Mænd rundhaandet Veksler paa de Velsignelser, som Kvinders Deltagelse i Lovgivningsarbejdet skal medføre for Landet. Vi skal afskaffe Drikkeriet, højne Moralen, afhjælpe Nøden, forbedre Tonen i den offentlige Forhandling og sidst men ikke mindst virkeliggøre Drømmen om Fred og Voldgift. Skulde man nu ikke tro, at naar saa vigtige Spørgsmaal er lagt i Kvindernes Hænder, maatte de nuværende Indehavere af Magten her i Landet ikke tøve en Dag med at lade den nye Grundlov træde i Kraft? Men i Stedet for oplever vi, at Valgene nu for anden Gang udsættes, og vil sandsynligvis opleve, om Krigen, hvad

mange spær, kommer til at strække sig over en Aarrække, at maatte vente paa vor Valgret lige saa mange Aar. Og hvorfor? For vedblivende at sikre vort Land Fredens Velsignelser, siges der, og dermed lukkes selvfølgelig Munden paa Kvinderne, thi intet Offer kan jo være saa stort, at Fædrelandets Frelse ikke er det værd. Altsaa, for at sikre Landet Fredens Velsignelser sættes »Fredens Kvinder« vedblivende udenfor, til Krigen er forbi. Kvinderne maa her, som næsten overalt, betale Gildet, og uden Skyld fra vor Side. Thi det byder simpel Retfærdighed os at fremhæve, samtidig med, at vi uspurgte maa finde os i, at vor grundlovmæssige Borgerret forholdes os, at det ikke er vor politiske Medvirken, som vil lægge Hindringer i Vejen for Fredens Bevarelse, men det er Mændenes indbyrdes Ufredelighed. Det er Partilidskaben, som ikke kan bringe Fædrelandet det Offer at lade de Sager hvile, hvorom Øjeblikets dybe Alvor kræver, at der skal herske Fred. Vi sigter ikke noget bestemt Parti, vi har erfaret, at der indenfor alle Partier findes Hedspore, som ikke har Overlegenhed nok til at lade Sværdet blive i Skeden i de Øjeblikke, hvor Modpartiet, tvunget af de ydre Forhold, frembyder et angribeligt Punkt, og opsætter saadanne Mellemværender til en Tid, hvor et saadant Angreb kan forsvares.

Vi har selv været tilstede paa Møder, hvor vi har hørt trænede Politikere lade sig henrive til Udtalelser, som vi, politiske Grønksolinger som vi er — har maattet rødmø over paa Nationens Vegne, og vi har forstaaet med bitter Resignation overfor vore egne berettigede Fordringer, at naar det skorter Mændene saa meget paa Re-

signation med Hensyn til deres egne Mellemværender, er det ikke raadeligt at slippe Valgkampens Rovdyr løs. Vi maa da paa ubestemt Tid nøjes med den Valgret, vi fik paa Papiret, som den 5. Juni 1915 blev højtideligt bisat i det historiske Sølvskrin; vi maa endnu en Tid sidde paa det Galleri, hvorfra Damerne i Camilla Collets Tid fik Lov til at overvære Herrernes store Afspisninger. Vi maa ligesom hun nøjes med Skuet af de »festschmausende« Mænd, Mad-duften og Champagneproppernes lystige Knald. Thi hvilke Retter er det ikke, som i denne Udsættelsens Tid serveres paa Rigsdagens Bord! Seminarieloven, som Landets Tusinder af Lærerinder med Spænding imødeser, er henvist til en Kommission, hvori der selvfølgelig ikke sidder en eneste kvindelig Rigsdagsrepræsentant, — man maa jo haabe, at samme Kommission vil vise os den simple Retfærdighed til Gengæld at supplere sig med et saa meget større Antal af Kvinder udenfor Rigsdagen — Lovforslag er fremsat om Ligestilling af den højere Almenskoles Lærere og Lærerinder baade i Henseende til Løn og Avancement — Lovforslag er fremsat om Ændringer i den kommunale Beskatning, hvori der til Trods for vor politiske Ligestilling endnu findes den forældede Bestemmelse, at en Ægtemand skal svare Skat for sin Hustru, om hun raader over aldrig saa store Indtægter af Erhverv eller Selvfornæ, med andre Ord skal have i i sin Magt at kunne udelukke hende fra at gøre Brug af sin kommunale Valgret og Valgbarhed — og hvem ved, i hvor nær en Fremtid vi ogsaa skal se et Lovforslag serveret paa Grundlag af Familieretskommissionens Resultater med Hensyn til Ægtefællers fremtidige Stilling overfor Børnene og i Forholdet til hinanden? — Kvindernes forandrede Stilling i Samfundet kræver jo indtrængende en